

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **H. s.r.o.** so sídlom v M., proti odporkyňi **A., s.r.o.** so sídlom v D., zastúpenej A., s.r.o. so sídlom v K., **o vydanie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 10 C 224/2007, na dovolanie odporkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 30. apríla 2008 sp. zn. 8 Co 57/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľke nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Humenné uznesením z 13. februára 2008 č.k. 10 C 224/2007-33 vydal predbežné opatrenie, ktorým odporkyňi zakázal nakladať, scudziť alebo odpredať nehnuteľnosti (podrobne označené vo výroku uznesenia Okresného súdu Humenné) v katastrálnom území S. zapísané na liste vlastníctva č. X., a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Prvostupňový súd s poukazom na ustanovenie § 102 ods. 1 a § 76 ods. 1 písm. e/ a f/ O.s.p. vyhovel návrhu na vydanie predbežného opatrenia po zistení, že navrhovateľka sa návrhom domáha určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré sú zapísané na liste vlastníctva č. X. v katastrálnom území S., ďalej určenia neplatnosti kúpnej zmluvy a odporovateľnosti právneho úkonu dlžníka, ktorým je v kúpna zmluva č. X. Z. z 23. decembra 2004. Uviedol, že v danom prípade je po začatí konania potrebné dočasne upraviť pomery účastníkov konania z dôvodu, že bez tejto úpravy by mohla odporkyňa predmetné nehnuteľnosti previesť na tretiu osobu - tým by sa obmedzila možnosť navrhovateľky riadne sa domáhať odporovateľnosti právneho úkonu a tiež sťažilo jej celkové postavenie v predmetnej právnej veci.

Uvedené uznesenie súdu prvého stupňa napadla odvolaním odporkyňa. Namietala, že navrhovateľka neosvedčila skutočnosti odôvodňujúce vydanie predbežného opatrenia, najmä:

že právne vzťahy navrhovateľky a odporkyne vyžadujú dočasnú úpravu, táto úprava je potrebná, existuje reálne nebezpečenstvo, že dlžník scudzí svoj majetok aby sa vyhol plneniu veriteľovi, je reálne nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy, došlo ku konaniu s cieľom znížiť majetok a ovplyvniť existujúce majetkové pomery. Podľa názoru odvolateľky pred vydaním predbežného opatrenia treba, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, ako i osvedčenie, že je nebezpečenstvo bezprostrednej ujmy. Navrhovateľka nemá voči odporkyni vymáhateľnú pohľadávku, a preto sa návrhom na začatie konania nemôže domáhať odporovateľnosti právneho úkonu. Z toho dôvodu mal byť jej návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietnutý. Sama existencia právneho pomeru medzi účastníkmi a jej osvedčenie ešte netvorí zákonný dôvod predbežného opatrenia. Až ohrozenie práv dovoľuje súdu pred rozhodnutím vo veci vydať predbežné opatrenie, ale len ak konkrétne ohrozenie bolo riadne osvedčené. Tieto základné predpoklady osvedčené v konaní neboli. Obavu navrhovateľky nemožno považovať za dostačujúci dôvod pre zásah do práv odporkyne v podobe predbežného opatrenia obsiahnutého v napadnutom uznesení. Ak by nariadené predbežné opatrenie bolo vnímané v súvislosti s návrhom na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, je pre úspešnosť navrhovateľky v konaní základným a nevyhnutným predpokladom existencia jej naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.). Navrhovateľka ale takýto právny záujem neosvedčila; návrhu na vydanie predbežného opatrenia preto nemalo byť vyhovené. Odporkyňa napadnuté uznesenie označila aj za nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Krajský súd v Prešove uznesením z 30. apríla 2008 sp. zn. 8 Co 57/2008 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení poukázal na podmienky vydania predbežného opatrenia (§ 102 O.s.p.), na jeho predbežný charakter a väzbu medzi predbežným opatrením a právnym vzťahom, ktorý je alebo bude predmetom konania vo veci samej. Zdôraznil, že podmienkou pre rozhodnutie súdu o podanom návrhu na vydanie predbežného opatrenia nie je vykonanie dôkazov v rozsahu predpokladanom v § 120 O.s.p. a § 153 ods. 1 O.s.p. Vzhľadom na zákonom predpokladanú naliehavosť dočasnej úpravy právnych pomerov účastníkov, súd rozhoduje o predbežnom opatrení (len) na základe osvedčenia tvrdení navrhovateľa. Práva druhej procesnej strany sú chránené oprávnením napadnúť opravným prostriedkom rozhodnutie súdu, ktorým bolo vyhovené návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Navrhovateľka osvedčila potrebu dočasnej právnej úpravy tým, že sa vedie konanie o odporovateľnosť právneho úkonu, a že došlo k jej ukráteniu uzavretím kúpnej zmluvy

medzi odporkyňou a vedľajším účastníkom (navrhovateľka uviedla, že došlo k predaju nehnuteľností v hodnote 30 115 000 Sk za kúpnu cenu 1 250 000 Sk). Odvolací súd konštatoval, že prvostupňový súd správne rozhodol o návrhu na vydanie predbežného opatrenia, a preto jeho rozhodnutie potvrdil. K odvolacím námietkam odporkyne uviedol, že pri rozhodovaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia je postačujúce preukázanie naliehavosti dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania, čo v tomto prípade bolo preukázané. Ak by k prevodu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam na tretie osoby došlo, postavenie navrhovateľky by sa podstatne zhoršilo. Odporkyňa môže aj po nariadení predbežného opatrenia nehnuteľnosti riadne užívať. Pokiaľ tvrdí, že nehrozí reálne nebezpečenstvo, že označené nehnuteľnosti budú scudzené, nemôže ju predbežné opatrenie obmedzovať nad potrebnú mieru. Odvolací súd dodal, že všetky ostatné námietky sa týkajú vecí samej, budú predmetom dokazovania v konaní, a preto je predčasné sa k nim vyjadrovať v súvislosti s rozhodnutím o predbežnom opatrení.

Potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu napadla odporkyňa dovolaním, ktoré odôvodnila tým, že v konaní jej bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Žiadala zrušiť tak rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa a vec vrátiť Okresnému súdu Humenné na ďalšie konanie. Na bližšie odôvodnenie svojho mimoriadneho opravného prostriedku uviedla, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p., lebo odvolací súd sa „v podstate obmedzil len na arbitrárne odôvodnenie, že sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, nezmienil sa o podstatných námietkach dovolateľky, ktorými brojila proti prvostupňovému rozhodnutiu, resp. o všetkých odvolacích dôvodoch dovolateľky a nezaujal k nim svoj názor, neodôvodnil, ako dospel k záveru, že navrhovateľka relevantne osvedčila naliehavosť potreby dočasnej úpravy vzťahov medzi účastníkmi a že boli splnené aj ďalšie zákonné podmienky pre vydanie predbežného opatrenia, nezaoberal sa vôbec otázkou, či jej postupom súdu nebola odňatá možnosť konať pred súdom a či v konaní nedošlo aj k inej vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odôvodnenie uznesenia neobsahuje údaje umožňujúce preskúmať rozhodnutie odvolacieho súdu, a to napriek tomu, že odôvodnenie rozhodnutia súdu tvorí súčasť spravodlivého súdneho procesu, zodpovedá základnému právu účastníka konania na spravodlivý proces ako aj právu na súdnu ochranu zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a tiež čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“ (dovolateľka poukázala na nálezy Ústavného súdu II. ÚS 9/00, I. ÚS 35/01, I. ÚS 26/94 a IV. ÚS 156/03). Zdôraznila, že chýbajúce odôvodnenie alebo odôvodnenie nepresvedčivé,

či nepreskúmateľné v konečnom dôsledku vedie k porušeniu práva účastníka konania na spravodlivý proces a tiež k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorá zakladá nielen prípustnosť, ale aj dôvodnosť dovolania.

Navrhovateľka vo svojom vyjadrení v dovolacom konaní poprela opodstatnenosť mimoriadneho opravného prostriedku odporkyne a vyslovila názor, že podané dovolanie nie procesne prípustné, lebo v konaní nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O.s.p. Odporkyňa v konaní nebola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť pred súdom konať. Z týchto dôvodov navrhovateľka žiadala dovolanie odmietnuť; pre prípad, že by dovolací súd dospel k názoru, že dovolanie je procesne prípustné, žiadala mimoriadny opravný prostriedok odporkyne zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) riadne zastúpená (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (viď § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska; dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (§ 239 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (viď § 239 ods. 2 O.s.p.). V § 239 ods. 3 O.s.p. sú uvedené uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým dovolanie nie je procesne

prípustné, i keď prípadne vykazujú znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. takto spod úpravy danej § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. vyníma určité uznesenia (mediiným uznesenie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení), proti ktorým v dôsledku toho dovolanie podľa tohto ustanovenia nie je prípustné. Dovolanie navrhovateľky, ktoré smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, je preto podľa § 239 ods. 3 O.s.p. neprípustné. Jej dovolanie by v dôsledku toho mohlo byť procesne prípustné len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných vád, ktoré sú uvedené v § 237 O.s.p.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť odvolacieho súdu (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád zakladajúcich zmätočnosť, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené.

Dovolatelka v danej veci nenamietala vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a procesné vady tejto povahy nevyšli najavo ani v dovolacom konaní.

Odporkyňa v dovolaní uviedla, že postupom odvolacieho súdu jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za

následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou odporkyňi realizáciu jej procesných práv.

Dovolaateľka namieta porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ale právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán - postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď tiež II. ÚS 76/07).

Odporkyňa v dovolaní tvrdí, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu je nedostatočné, neúplné a nepresvedčivé. Z toho vyvodzuje, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, čo podľa jej názoru zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky ale v rozhodnutí z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997 dospel k právnemu názoru, že i keď sa (prípadná) nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prieči ustanoveniu § 157 ods. 2 O.s.p. a znamená procesný nedostatok, nedochádza tu k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ale k tzv. inej vade konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedenom rozhodnutí doslovne uviedol, že „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“ (toto rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej

republiky ako R 111/98). Názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý je zaujatý v uvedenom judikáte vo vzťahu k otázke procesných dôsledkov tvrdenej nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu (resp. k otázke prípustnosti dovolania vyvodzovanej z nepreskúmateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia), je plne akceptovateľný aj v prejednávanej veci.

Z vyššie uvedeného náhľadu dovolacieho súdu na dovolateľkou tvrdenú údajnú nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a (prípadné) procesné dôsledky ňou uvádzanej procesnej vady vychádzal dovolací súd aj pri posudzovaní prípustnosti dovolania odporkyne v prejednávanej veci. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že je vždy vecou individuálneho posúdenia v každom jednotlivom prípade, aké dôsledky majú procesné nedostatky v postupe súdov (viď napríklad II. ÚS 261/06). Keďže dovolanie – mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno (len) v zákonom stanovených prípadoch napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu – smeruje proti rozhodnutiu, ktoré už nadobudlo atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti (§ 159 ods. 1 O.s.p.), dochádza v dovolacom konaní v istom zmysle k stretu dvoch základných práv (resp. ústavných princípov). Ide jednak o právo na spravodlivý súdny proces (tiež v nadväznosti na požiadavku odôvodnenia rozhodnutia súdu v súlade s § 157 ods. 1 a 2 O.s.p.), jednak o zásadu právnej istoty ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Vzhľadom na princíp právnej istoty vyplývajúci z čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý do určitej miery obmedzuje právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, treba rozhodujúce otázky v dovolacom konaní posúdiť aj z pohľadu vzájomného vzťahu oboch týchto ustanovení. Daná procesná situácia musí byť totiž vyriešená z pohľadu oboch dotknutých ústavných článkov tak, aby boli zachované označené ústavné práva (porovnaj I. ÚS 252/05). Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol preto brať na zreteľ len odporkyňou zdôrazňované právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ale musel dbať o to, aby zachoval ústavnoprávne relevantnú rovnováhu medzi týmto právom a ústavným princípom právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý bol vyjadrený právoplatnými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu. V prejednávanej veci dovolací súd pri riešení otázky prípustnosti podaného dovolania nemohol nedať prednosť ústavnému princípu právnej istoty, lebo dovolateľkou namietaný nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu nevykazoval znaky odňatia možnosti odporkyne konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Zo spisu vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, vysvetlil, čoho sa odporkyňa odvolaním domáhala a čím v odvolacom konaní argumentovala a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil (dovolací súd sa ich správnosťou nezaoberal). Z odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové alebo právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odporkyne.

V tej časti dovolania, v ktorej sa uvádza, že napadnuté uznesenie nezodpovedá súdmi aplikovaným ustanoveniam Občianskeho súdneho poriadku určujúcim predpoklady vydania predbežného opatrenia, odporkyňa z hľadiska obsahového namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba však zdôrazniť, že súd právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (vid' uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je aj v súčasnosti Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor,

že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. (porovnaj napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby teda tvrdenia dovolateľky o tom, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení boli prípadne aj opodstatnené, nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie odporkyne podľa Občianskeho súdneho poriadku procesne neprípustné. So zreteľom na to jej mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nemohol sa zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnej navrhovateľke vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal navrhovateľke náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p., s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. decembra 2008

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková